

Molnár Vilmos

Béla kézre kerítése

Október közepén többnyire már csípősek a hajnalok. A gyárnegyed környékén, ahol véget ér a város, még csípősebbek.

Szemekben az álom maradéka, nem fog a beszéd senkit. Halotti menethez hasonló, csak valamivel gyorsabb vonulás. Morcos képpel, tömött sorokban, szaporán a gyárkapu felé. Egykedvű, egyenletes, egyirányú mozgás; egyremegy.

De most szembe is jönnek: kettő. Egy pár rendőr. Többnyire úgy csinálják, hogy az egyik altiszt, a másik kiskatona. De ezek úgy csinálják, hogy mind a kettő altiszt. Egyenruhában, egyforma rangban, egyszerre lépnek. Erősen pár-rendőr ők ketten: ikrek. Tényleg azok, születésüktől fogva. Nem mintha másképp is azok lehetnének. Párabbak ők minden pár rendőrnél. Másrészt egyenruhában az ikrek is ikrebbek.

Tudják ezt ők is. Kicsit rá is játszanak. Egészen egyformán csinálnak mindent. Mozdulataik feszesek, csak semmi lazaság. A hám nem akkor boldog, ha lötyög, hanem ha ráfeszül a lóra. Fellépésük magabiztos, érződik, hogy nem ma kezdtek. Hatásosan alakítják azt, aminek hatásági szervnek látszania kell. Hadd ámuldozzanak a népek.

A népek nem ámuldoznak. Kicsit viccnek hatnak ők így együtt. De kora reggel a népek nincsenek vicces kedvükben. Rendőrtől még annyira sem. Nincs semmi röhögés. Némán kitér előlük mindenki.

Egyedül egy ember az egy ember. Megduplázva kicsit már olyan, mintha jelentene valamit. Mintha szükségesnek látták volna őt megismételni. Fontosságát hangsúlyozandó. Fontos dolgokra nem figyel a nép.

A vagongyár és a villanytelep között sáros utca kanyarodik be. A végében a régi papírbegyűjtő elhagyott raktárai. Szavatoltan szélvédett hely, a betontető nem ázik be, az ottfelejtett papírhalmok előzékenyen kínálkoznak takaróként. Régi *Színházkritikák* lefűzött évfolyamai, Nietzsche-könyv leszakadt borítója, kisé megpörkölődött szélű *Élet és Tudomány*. Egy kulturált hely. Kívánhat-e jobbat alvásra valaki?

A hatóságok tudomása szerint itt lapul meg Béla. Vezetékeve bizonytalan, talán nincs is neki. Nem akar ő urizálni, ő csak egy olyan egyszerű Béla. Nem sok vizet zavar, többnyire szem előtt sincs. Torzonborz vörös szakállá némileg ugyan vad külsőt kölcsönöz neki, koszoszöld pulóvere sem hat bizalomgerjesztően. De máskülönben egy egészen ártalmatlan Béla. Eléldegél a régi papírbegyűjtőben. Falatozni eljár az üzemi étkezde kukáihoz.

Egyet-mást azért csak elkövethetett Béla. Vagy valahol valamit láthatott Béla. Vagy valamiképpen veszélyt jelenthet Béla. Vagy valami. Ha már érte jött a hatóság. Ha már elő fogják állítani.

Egyszerre két jobb kéz is nehezedik Béla vállára. Egyik jobbról, másik balról. Hadd érezze duplán a törvény erejét. Ha netán renitenskedni akarna. Ha netán csacska dolgokkal próbálkozna. De Béla nem akar, de Béla nem próbálkozik. Akkor szó nélkül indítson előre! Béla szó nélkül indít. Mintha így lenne rendjén. Lehet, így van rendjén. Egy Béla ne kérdezősködjön. Pláne ne ellenkezzen. Örvendjen, hogy luk van neki ott. Örvendjen, hogy tud kakálni. Úgymond.

Mennek szép egyetértésben. Középen, akárha a család kedvence: Béla. Eddig simán ment minden. A hatósági szervek elégedettek. Elégedett lehet a lakosság is. És hálás. A lakosság hallgasson, legyen elégedett és legyen hálás. Bolondos ötlet pedig: egyszerre boldogítani hatóságot, lakosságot. Ez a Béla, ez a Béla!

Ahogy befordulnak a betonépület sarkánál, áll egy alak velük szemben. Torzonborz vörös szakálla van neki is. Koszoszöld pulóver rajta is. Mint Béla, szakasztott olyan arcra is.

Ikrek lesznek ők is, nem egyéb. Azok születésük óta. Nem mintha másképp is azok lehetnének. Nem ma kezdték ők sem. Párabbak ők minden más pár csövesnél. Nincs ebben semmi szándék. Annyi, hogy éppen így adódott. Végeredményben nincs rá törvény, hogy csak hatóság lehet iker.

Szervek pillanatra meghökkennek. De nem túlságosan. Edzett szervek ők nagyon. Átmentek már egyen s másan. Megérttek már emezt-amazt. Miben áll nekik lekapni a másik Bélát is? Egy üptre lekapják. Úgy lekapják, mint a golyó!

Szervek kissé ingerültek. Mi mindennel nem próbálkoznak a civilek! Össze-zavarni az ügymenetet, ahhoz értenek. Nagy svihák lehet ez a Béla is. Nyomhatja egypár dolog a lelkét. Nem csoda, hogy elő kell állítani. Pedig az ember ki se nézné belőle. Vagy belőlük. Annyira pimasz ez a Béla, hogy már Bélák.

Szervek mélyen megbántódnak. Zokon esik, akárhogy is. Ők finomak voltak, mondhatni gyöngédek. S akkor tessék! Pedig tudnak ők tárgyalni másképp is. Efelől nyugodt lehet akárki. Na de majd a székhelyen. Majd odabenn. Addig is indíts előre! Jöjjön ez a Béla, aki kettő! Jöjjön csak szépen! Míg jól megy dolga. Míg jól valagon nem rúgják őt. Vagy őket. Ez a pizsok Béla. Vagy Bélák.

Sok mindent hall, lát, tapasztal; nehéz egy szerv élete. Túl kell tennie magát sok mindenben. Nehéz így végigmenni az utcán is, rezzenéstelen arccal. Mikor a sok népnek huncutul csillog a szeme. Mikor a sok népnek gyanúsán remeg a szája széle. Kurva meló! Kurva Béla! Nehéz szembemenni a szembejövőkkel.

A népnek pedig huncutul csillog a szeme, gyanúsán remeg a szája széle. A nép mostanra mintha egészen felébredt volna. Jól kinyitja a szemét és figyel. Értően gusztálja a furcsa menetet. Ez már igen, ez igen! Tudnak a zsaruk, hiába!

Az imént is jöttek, de akkor még csak duplán voltak. Aztat még nem lehetett díjnyertes mutatóváynak nevezni, aztat még nem. Nem volt olyan nagy eresztés. Na de a mostani, na de most! Bárki láthatja: kétszer duplán vannak! Ők tudják, hogy csinálják. Értik a módját a zsaruk, az egyszer biztos!

Vigyorognak a népek: viccelődnek a zsaruk! A két jópofa. Vagy a két plusz két jópofa. Ezek a zsaruk, ezek a zsaruk! Egy pillanatra sem tudnak veszteg ülni a valagukon. Annyira hajtja őket az indulat, hogy vidám perceket szerezzenek a népnek. Mennyire szerethetik ezek a lakosságot! Mit meg nem tesznek, hogy javuljon a nép kedélye.

A két szerv kicsit indiszponált. Magabiztosságuk is egészen odalett. Pedig alapjában véve elégedettek kéne legyenek: egy Béla helyett kettőre tettek szert. Igaz, csak egyre szólt a megbízatás. Viszont túl van teljesítve a terv. Bélából bőség lett, Bélából lehet válogatni. Akkor mégis miért van az az érzésük, hogy valami el van cseszve?

Az sem jó, ha túl vidorak a népek, mikor szerv van jelen. Ne mán legyen olyan kedélyes a nép. Az ilyesmitől talál az az érzése támadni a szervnek, hogy rajta vidulnak. Az ilyesmitől bizonytalanodik el a szerv, lesz oda a keménysége. Nem jó az, ha odalesz a szerv keménysége.

A kétely meg csak motoszkál a szervekben, izeg-mozog nekik odabenn. Egyikőjükben inkább, mint másikójukban.

Meg kéne tudni bizonyos dolgot, tisztázni kéne mán valamit. Egyikőjüknek talán, vagy másikójuknak.

Magától adódik a kérdés, el is hangzik nemsokára. Egyikőjüktől, de az is lehet, másikójuktól:

– Aztán... melyikőtök a bélább?

